

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **N. N. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-7/LE-BA02-BA04-PS-2020 ze dne 9. 1. 2020, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2020, č. j. 17 A 16/2020 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se blanketní kasační stížností doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 2. 2020 domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni, kterým tento zprostil JUDr. Janu Balounovou, advokátku se sídlem náměstí Republiky 2/2 Plzeň, zastupování stěžovatele v řízení o jeho žalobě proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jelikož v řízení vyšlo najevo, že je schopen dosáhnout ochrany svých práv i jiným způsobem než prostřednictvím ustanovené zástupkyně (dále jen „napadené usnesení“). Stěžovatel v obecné rovině namítá, že krajský soud nesprávně postupoval, jelikož zprostil jeho ustanovenou zástupkyni zastupování nikoliv proto, že by již nesplňoval podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Zároveň požádal o ustanovení zástupce.

[2] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud svým rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 17 A 16/2020 – 47, žalobu zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 5. 3. 2020 a řízení před krajským soudem tím bylo skončeno.

[3] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu skončení řízení před krajským soudem představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o dílčí procesní otázce (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 As 181/2015 – 90, usnesení ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 As 124/2016 – 25, či usnesení ze dne 31. 1. 2018, č. j. 9 As 9/2018 – 17).

[4] Rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele za uvedené situace ztratilo význam. I pokud by totiž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a zrušil napadené usnesení,

nedošlo by tím k „otevření“ pravomocně ukončeného řízení před krajským soudem. Projednání kasační stížnosti by tak nemohlo vést k účinné ochraně práv stěžovatele.

[5] Uvedený závěr neznamena, že by stěžovatel neměl možnost dosáhnout nápravy případného pochybení krajského soudu. Stěžovatel měl možnost podat kasační stížnost proti konečnému rozhodnutí krajského soudu, v níž mohl namítat vadu řízení před krajským soudem spočívající v tom, že ustanovenou zástupkyni zprostil zastoupení.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom, že stěžovatel podal kasační stížnost dne 28. 2. 2020, tedy ještě před pravomocným skončením řízení před krajským soudem. V době podání návrhu byly podmínky řízení o kasační stížnosti splněny. Předmět řízení však odpadl v jeho průběhu. Poté, co Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení před krajským soudem bylo pravomocně skončeno, z důvodu hospodárnosti řízení již nedoručoval své usnesení ze dne 30. 4. 2020, jímž zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti a stěžovatele vyzval k doplnění důvodů, pro které proti napadenému usnesení brojí.

[7] Neexistující předmět řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, soud proto odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu